

## คำนำ

หนังสือประมวลกฎหมายอาญา เป็นหนังสือประมวลกฎหมายฉบับแรก ใน “โครงการจัดพิมพ์หนังสือประมวลกฎหมาย พร้อมด้วยตรชนีอักษร” ที่สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้กได้กำหนดไว้ และใน “คำนำ หนังสือประมวลกฎหมายอาญา” ที่จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ฯ เล่มนี้ คงจะกล่าว แต่เพียงว่า หนังสือประมวลกฎหมายอาญา ที่จัดพิมพ์ขึ้นนี้ มีความมุ่งหมายอย่างไร และ ท่านผู้ใช้ – users จะได้ประโยชน์อะไรจากหนังสือเล่มนี้

ในโครงการการจัดพิมพ์หนังสือประมวลกฎหมาย “สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก” มีความตั้งใจจะเสนอสิ่งใหม่ในยุคใหม่ ที่เรียกว่า ยุค digital transformation หรือ ยุค digital disruption แก่วงการพิมพ์หนังสือกฎหมาย ๒ ประการ คือ ประการแรก การพิมพ์บทสารบัญญัติในมาตราต่าง ๆ ของประมวลกฎหมาย จะจัดพิมพ์ในแบบ highlighted โดยใช้ font ของตัวอักษร ฯลฯ เพื่อช่วยให้ท่านผู้อ่านหนังสือกฎหมายภาษาไทย สามารถอ่านกฎหมายได้โดยมีความเข้าใจได้ง่ายขึ้นและรวดเร็วขึ้น และ ประการที่สอง การจัดทำ ตรชนีอักษร (กฎหมาย) สำหรับให้ท่านผู้ที่สนใจกฎหมาย สามารถค้นหาบทมาตราที่ประสงค์จะทราบได้ง่ายขึ้น และสามารถรู้ตัวบทของประมวลกฎหมายได้ครบถ้วนยิ่งขึ้น

สำหรับเหตุผลที่ว่า ทำไม “สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก” จึงเห็นว่า “หนังสือกฎหมายภาษาไทย” ควรมีการจัดพิมพ์ แบบ highlighted และ ทำไม การจัดทำ “ตรชนีอักษรกฎหมาย” ในภาษาไทย (ซึ่งทำได้ยากกว่าการทำตรชนีอักษรกฎหมายของประเทศที่พัฒนาแล้วที่มีรากภาษามาจากภาษาละติน) จึงมีความจำเป็นสำหรับวงการกฎหมายของไทย สำนักพิมพ์ฯ จะยังไม่ขอล่าไว้ในที่นี้ เพราะเป็นเรื่องยาว และท่านผู้ใช้ – users ที่สนใจอยากทราบปัญหานี้ ก็อาจหาอ่านได้ จากบทความของสำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก (โดย ศ. ดร.อมร จันทรมบูรณ์) ใน facebook

### “ทำไม จึงมี สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก ”

สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก มีความมุ่งหมายที่จะให้ หนังสือประมวลกฎหมายอาญา ที่สำนักพิมพ์ ฯ จัดพิมพ์ขึ้นนี้ เป็น “คู่มือ” สำหรับทุก ๆ ท่านที่ประสงค์จะเรียนรู้ กฎหมายอาญา จากประมวลกฎหมายอาญา ไม่ว่า ท่านผู้ใช้ – users จะเป็นอาจารย์ที่สอนกฎหมายอยู่ในมหาวิทยาลัย หรือนักร่างกฎหมาย หรือนักศึกษากฎหมายและบุคคลธรรมดาที่สนใจกฎหมาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก ประสงค์ที่จะให้หนังสือประมวลกฎหมายอาญา ที่จัดพิมพ์ขึ้นโดยสำนักพิมพ์ ฯ นี้ เป็น “เครื่องมือ” สำหรับพัฒนาการเขียนตำรากฎหมาย และพัฒนาการเรียนการสอนกฎหมายในมหาวิทยาลัยและสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ

สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก คาดหมายว่า สิ่งแรกที่ท่านผู้ใช้ - users จะใช้ประโยชน์และทำความรู้จักกับประมวลกฎหมายอาญาของเรา ก็คือ “ตรชนีอักษร (กฎหมาย)” เพราะ “ตรชนีอักษร (กฎหมาย)” จะเป็นเครื่องมือสำคัญในการช่วยให้ท่านผู้ใช้ – users สามารถค้นหา “เรื่อง” หรือ “คำ” ที่ท่านประสงค์จะทราบจากประมวลกฎหมายอาญาได้โดยครบถ้วน โดยไม่ต้องอาศัยความจำ

สำนักพิมพ์ ฯ ได้จัดทำ “ดรชนีอักษร(กฎหมาย)” ในระบบที่เป็นรูปแบบของสำนักพิมพ์ ฯ เอง โดยเฉพาะ แตกต่างกับการทำดรชนีอักษรกฎหมายที่เป็นมาตรฐานสากล ที่ท่านผู้ใช้ – users ได้พบเห็นกันอยู่ทั่ว ๆ ไป ดังจะได้กล่าวต่อไป

และหลังจากนั้น เมื่อท่านผู้ใช้ – users ได้พบบทมาตราที่ท่านประสงค์แล้ว ท่านผู้ใช้ – users ก็จะได้อ่านบทมาตราดังกล่าวในประมวลกฎหมายอาญา จากระบบการพิมพ์กฎหมาย ที่อยู่ในรูปแบบ **highlighted** ที่จะช่วยให้ท่านผู้ใช้ – users สามารถอ่านตัวบทกฎหมาย ด้วยความเข้าใจที่ง่ายขึ้น และรวดเร็วขึ้น และเท่าที่สำนักพิมพ์ ฯ ได้ศึกษาและตรวจสอบดู บทมาตราต่าง ๆ ของ ประมวลกฎหมายอาญา ก็มีเชื่อว่าจะอ่านได้ด้วยความเข้าใจที่ง่ายขึ้น (แม้แต่สำหรับนักกฎหมายด้วยกันเอง) บทมาตราในหลาย ๆ มาตรา ท่านผู้ที่อ่านกฎหมายต้องอ่านแล้วต้องอ่านซ้ำอีก และก็ยังไม่แน่ใจว่า บทมาตรานั้น ๆ มีความหมายอย่างไร และมีวรรคตอนอย่างไร

แต่ที่แน่นอน ก็คือ ถ้อยคำและข้อความในหนังสือประมวลกฎหมาย ที่จัดพิมพ์โดย “สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก” ในรูปแบบ **highlighted** นี้ จะยังเป็นไปตามที่ปรากฏอยู่ในราชกิจจานุเบกษาทุกประการ

=====

### ความสำคัญของการจัดทำ “**ดรชนีอักษร (กฎหมาย)**”

#### ในหนังสือประมวลกฎหมาย

“สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก” ได้ให้ความสำคัญแก่การทำ “**ดรชนีอักษร (กฎหมาย)**” เป็นสิ่งแรก เพราะการค้นหา “ดรชนีอักษร (กฎหมาย)” เป็นจุดเริ่มต้น ของการแสวงหาความรู้และการทำความเข้าใจกับตัวบทของประมวลกฎหมาย และตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่า สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก มีความมุ่งหมายที่จะให้หนังสือประมวลกฎหมายอาญา ที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ ฯ นี้ เป็น “คู่มือ” สำหรับทุกท่าน ดังนั้น “**ดรชนีอักษร (กฎหมาย)**” ของสำนักพิมพ์ ฯ จึงจะแตกต่างกับ “ดรชนีอักษร (กฎหมาย)” ตามมาตรฐานทั่วไป

“ดรชนีอักษร (กฎหมาย)” ตามมาตรฐานทั่วไป จะกำหนด “คำ” ในดรชนีที่แสดงถึง “เรื่อง” ที่เป็นประเด็นกฎหมายสำหรับท่านผู้ใช้ – users ที่ป็นนักกฎหมาย และระบุแสดง “เลขมาตรา” ที่เกี่ยวกับ “คำ” ดังกล่าวกำกับไว้ เพื่อให้ท่านผู้ใช้ – users ไปอ่านดูเอาเอง แต่การกำหนด “คำ” ในดรชนีอักษร (กฎหมาย) ของสำนักพิมพ์ ฯ จะเป็นการกำหนดคำสำหรับทุก ๆ ท่าน ไม่ว่าจะป็นนักกฎหมายหรือไม่

ในการจัดทำ “**ดรชนีอักษร (กฎหมาย)**” ตามความมุ่งหมายดังกล่าว “สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก” ได้กำหนดข้อพิจารณา ไว้ ๒ ประการ คือ (ก) ประการแรก คือ การกำหนด “คำ” ใน **ดรชนีอักษร (กฎหมาย)** ควรจะให้มีความสั้นและกว้างขวาง เพียงใด และ (ข) ประการที่สอง ในแต่ละ “คำ” ใน**ดรชนีอักษร (กฎหมาย)** ควรกำหนดให้มี “สาระ (โดยย่อ)” และ “หัวข้อย่อย” ขยายความเพื่อให้ผู้อ่านพอเข้าใจ “สาระ” ของคำที่ค้นหา ได้ หรือไม่

### (ก) ประการแรก (การกำหนด “คำ” ในตรรกณีนี้อักษร (กฎหมาย))

หนังสือประมวลกฎหมาย ที่สำนักพิมพ์ ฯ จัดพิมพ์ขึ้น มีความมุ่งหมายที่จะให้ **ตรรกณีนี้อักษร (กฎหมาย)** เป็นประโยชน์สำหรับทุก ๆ ท่านที่ประสงค์จะเรียนรู้กฎหมายอาญาจากประมวลกฎหมายอาญา (ไม่ว่าจะเป็นนักกฎหมายหรือไม่) ดังนั้น นอกจาก “คำ” ในตรรกณีนี้อักษร (กฎหมาย) ตามมาตรฐานทั่วไปแล้ว หนังสือประมวลกฎหมายอาญา ที่จัดพิมพ์โดย “สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก” ได้กำหนด “คำ” ใน **ตรรกณีนี้อักษร (กฎหมาย)** ให้กว้างขึ้น และเห็นสมควรกำหนดให้มี “คำ” ทุกคำ ที่สำนักพิมพ์ ฯ คาดหมายได้ว่า ท่านผู้ใช้ – users ที่ไม่ใช่ นักกฎหมาย ประสงค์จะแสวงหา

ในการกำหนด “คำ” ใน **ตรรกณีนี้อักษร (กฎหมาย)** “สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก” ได้แยกท่านผู้ใช้ – users ออกเป็น ๔ กลุ่ม ดังนี้ (๑) อาจารย์ (ผู้ที่เขียนตำรากฎหมายสำหรับการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย) (๒) เจ้าพนักงาน (ของรัฐ) (๓) ผู้ที่กฎหมายกำหนดสิทธิและความรับผิดชอบไว้ (เช่น บิดามารดา คู่สมรส บุพการีกับผู้สืบสันดาน ผู้มีส่วนได้เสีย ผู้ต้องหา ผู้ต้องคุมขัง ฯลฯ) และ (๔) บุคคลทั่วไปและนักศึกษา ซึ่งบุคคลแต่ละกลุ่มเหล่านี้ ต่างมีความต้องการในการใช้ประโยชน์จาก “**ตรรกณีนี้อักษร (กฎหมาย)**” ที่แตกต่างกัน

#### (๑) สำหรับกลุ่มที่ ๑ (อาจารย์)

“สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก” ไม่ทราบว่า ท่านผู้ใช้ – users เคยสังเกตบ้างหรือไม่ว่า ทำไม ตำรากฎหมายของประเทศไทยส่วนใหญ่(หรือเกือบทั้งหมด) จึงเป็นตำรากฎหมายประเภทที่เอาตัวบทมาเขียนอธิบายเรียงมาตรา ประกอบกับคำพิพากษาศาลฎีกา มากบ้างน้อยบ้างตามแต่ความเอาใจใส่ของอาจารย์ผู้เขียนตำรา ซึ่งจะแตกต่างกับ ตำรากฎหมายของประเทศที่พัฒนาแล้ว ซึ่งจะเป็นตำราที่เขียนอธิบายเป็นหลักการในทางทฤษฎีกฎหมาย

สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก มีความเห็นว่า ความแตกต่างของตำราเหล่านี้เกิดจากมาตรฐานความรู้ความเข้าใจกฎหมายของอาจารย์ผู้เขียนตำราที่ต่างกัน กล่าวคือ อาจารย์ที่เขียนตำรากฎหมายประเภทที่อธิบายเป็นหลักการในทางทฤษฎีกฎหมาย นั้น จะต้องมั่นใจว่าตนเองได้รู้และเข้าใจตัวบทในประมวลกฎหมายได้อย่างครบถ้วน จนสามารถกำหนดได้ว่า บทบัญญัติต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายทั้งหมดนั้น “ผู้ที่เขียนหรือผู้ที่ยกร่างกฎหมาย” นั้น มีแนวความคิด (ปรัชญากฎหมาย) อย่างไร และกำหนดเป็นหลักการ (ทฤษฎีกฎหมาย) ในการเขียนกฎหมายนั้นไว้อย่างไร

แต่สำหรับการเขียนตำรากฎหมายประเภทที่อธิบายบทบัญญัติเรียงมาตรา (ประกอบกับคำพิพากษาศาลฎีกา) นั้น “สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก” มีความเห็นว่า อาจารย์ผู้เขียนตำราไม่จำเป็นต้องรู้ถึงตัวบทของประมวลกฎหมายทั้งหมด เพราะการเขียนตำราประเภทนี้ เป็นการเขียนอธิบาย ความหมายของบทบัญญัติแต่ละมาตรา ตามความเห็นของอาจารย์เอง และให้คำอธิบายเท่าที่อาจารย์เองให้ความสนใจ และนำเอาคำพิพากษาศาลฎีกา มากบ้างน้อยบ้างมาประกอบและให้ความเห็น

เชิงวิจารณ์ตามความเห็นของตนเอง การเขียนตำราประเภทนี้ จึงเขียนได้ง่ายกว่าการเขียนตำรากฎหมายตามมาตรฐานของประเทศที่พัฒนาแล้ว

สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก เชื่อว่า **ดรชนีอักษร (กฎหมาย)** ของหนังสือกฎหมาย ที่สำนักพิมพ์ ฯ จัดพิมพ์ขึ้นนี้ จะเป็น “เครื่องมือ” ที่ช่วยให้อาจารย์ผู้เขียนตำรากฎหมายของเราสามารถทราบถึงบทมาตราต่าง ๆ ในประมวลกฎหมายได้กว้างขวางยิ่งขึ้น และสามารถนำไปปรับปรุงการเขียนตำรากฎหมายได้ ในประเทศที่พัฒนาแล้ว เรามี**ดรชนีอักษรกฎหมาย**เป็นเครื่องช่วยในการเขียนตำราของเขามาเป็นเวลานานนับเป็นร้อย ๆ ปีมาแล้ว

ท่านทราบหรือไม่ว่า “กักขัง” ตามที่ตำรากฎหมายของเราอธิบายว่า เป็นโทษทางอาญาตามมาตรา ๒๘ นั้น อาจไม่ใช่เป็น “โทษทางอาญา” เสมอไป และ ท่านทราบหรือไม่ว่า มาตราใดในประมวลกฎหมายอาญาที่กำหนดให้การกักขังเป็นเพียง “มาตรการบังคับ” เพื่อการอย่างอื่น (ที่ไม่ใช่โทษทางอาญา) มาตราเหล่านี้มีกี่มาตรา อยู่ที่ไหน และว่าด้วยเรื่องอะไร (?) (?)

ท่านทราบหรือไม่ว่า มาตรการที่กฎหมายกำหนดให้เป็น “วิธีการเพื่อความปลอดภัย” ตามมาตรา ๓๙ นั้น บางมาตรการก็ไม่ใช่ “วิธีการเพื่อความปลอดภัย” ตามที่ตำรากฎหมายของเราอธิบายไว้เสมอไป และท่านทราบหรือไม่ว่า มาตรการนั้น คือมาตรการอะไร อยู่มาตราใด (?) (?)

ปัญหาเหล่านี้ ท่านผู้ใช้ - users ที่เป็นอาจารย์ผู้เขียนตำรากฎหมาย ฯ สามารถทราบได้จาก **ดรชนีอักษร (กฎหมาย)** ของหนังสือประมวลกฎหมายอาญา ที่สำนักพิมพ์ ฯ จัดพิมพ์ขึ้น

## (๒) สำหรับกลุ่มที่ ๒ (เจ้าพนักงาน)

“สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก” คาดหมายว่า สิ่งที่คุณที่เป็น “เจ้าพนักงาน” ต้องการจะทราบจาก **ดรชนีอักษร (กฎหมาย)** ในประมวลกฎหมายอาญามากที่สุด ก็คือ ในประมวลกฎหมายอาญา มีบทบัญญัติใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับ “ตนเอง”

เพื่อสนองความต้องการของท่านผู้ใช้ - users ที่เป็นเจ้าพนักงานของรัฐ **ดรชนีอักษร (กฎหมาย)** ที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก ได้แยก “เจ้าพนักงาน” ออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ เจ้าพนักงานทั่วไป ที่มีอำนาจหน้าที่ต่าง ๆ แตกต่างกันไป กับ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีตำแหน่ง เช่น ศาลหรือผู้พิพากษา พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวน ฯลฯ และได้กำหนด “คำ” ใน**ดรชนีอักษร (กฎหมาย)** และ “สาระ(โดยย่อ)” ใน**คำดรชนี**ดังกล่าว เพื่อให้ตอบสนองความต้องการของท่านผู้ใช้ - users ที่เป็นเจ้าพนักงานของรัฐ

ตัวอย่างเช่น ในคำว่า “เจ้าพนักงาน” (ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา แยกเป็น ๒ ประเภท คือ เจ้าพนักงาน(ทั่วไป) และเจ้าพนักงานในการยุติธรรม) ท่านผู้ใช้ - users ที่เป็นเจ้าพนักงานจะสามารถทราบได้ว่า (๑) บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาที่กำหนดการกระทำความผิดที่ผู้อื่นกระทำความผิด “เจ้าพนักงาน” มีอย่างไร อยู่ในมาตราใด (๒) บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาที่กำหนด ความผิดที่

กระทำโดย “เจ้าพนักงาน” มีอย่างไร อยู่ในมาตราใด (๓) การกระทำความผิดที่เกี่ยวกับ “เจ้าพนักงาน” (เช่น การแสดงตนหรือการปลอมตัวเป็นเจ้าพนักงาน ฯลฯ) มีอยู่ในมาตราใด

นอกจากนั้น ในกรณีที่ท่านผู้ใช้ - users เป็นเจ้าพนักงาน ท่านยังสามารถตรวจสอบได้ว่า อำนาจหน้าที่ ของเจ้าพนักงาน ที่ท่านผู้ใช้ - users ดำรงตำแหน่งอยู่นั้น ในประมวลกฎหมายอาญา มีบทบัญญัติกำหนดความรับผิดทางอาญาไว้หรือไม่ และถ้ามี มีอยู่ในมาตราใด รวมตลอดไปถึงการตรวจสอบ สิทธิและอำนาจของ “เจ้าพนักงานบางประเภท” ที่ประมวลกฎหมายอาญากำหนดไว้โดยเฉพาะ เช่น เจ้าพนักงานบังคับคดี เจ้าหน้าที่ควบคุมความประพฤติ ฯลฯ ว่ามีอย่างไร

และในคำว่า “พนักงานอัยการ” (เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีตำแหน่ง) ท่านผู้ใช้ - users ที่เป็นพนักงานอัยการก็จะสามารถทราบได้เช่นเดียวกันว่า (๑) บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาที่กำหนดการกระทำความผิดที่ผู้อื่นกระทำต่อ “พนักงานอัยการ” มีอยู่ในมาตราใดบ้าง (๒) บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาที่กำหนด ความผิดที่กระทำโดย “พนักงานอัยการ” มีอยู่ในมาตราใดบ้าง และ (๓) บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาที่กำหนดอำนาจหน้าที่ของ “พนักงานอัยการ” มีอยู่ในมาตราใดบ้าง

(๓) สำหรับกลุ่มที่ ๓ (ผู้ที่กฎหมายกำหนดสิทธิและความรับผิดชอบไว้ เช่น “บิดามารดา” “คู่สมรส” “บุพการีกับผู้สืบสันดาน” “ผู้มีส่วนได้เสีย” “ผู้ต้องหา” “ผู้ต้องคุมขัง” ฯลฯ)

เป็นที่ทราบกันว่า การทำตรรกษณ์อักษรกฎหมายที่เป็นมาตรฐานสากล จะไม่มีการกำหนด “คำ” ที่เกี่ยวกับ “ตำแหน่ง หรือ ฐานะ” ของบุคคลไว้ในตรรกษณ์อักษร (เช่นเดียวกับบุคคลในกลุ่มที่ ๒) เพราะถือว่าเป็นเรื่องที่หน่วยงานหรือผู้ที่เกี่ยวข้องจะต้องไปวางกฎเกณฑ์หรือระเบียบปฏิบัติเอาเอง แต่สำหรับประเทศไทย สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก คาดหมายว่า บุคคลในกลุ่มที่ ๓ นี้ ก็คงประสงค์อยากจะทราบเช่นเดียวกันว่า ในประมวลกฎหมายอาญา มีบทมาตราที่บัญญัติเกี่ยวกับตนเอง อย่างไร

ดังนั้น สำนักพิมพ์ ฯ จึงได้กำหนด “คำ” เหล่านี้ไว้ใน **ตรรกษณ์อักษร (กฎหมาย)** ด้วย โดยเมื่อท่านผู้ใช้ - users ตกอยู่ใน “ฐานะ” เช่นนั้น ท่านก็จะสามารถทราบได้ว่า มีบทมาตราใดบ้างในประมวลกฎหมายอาญา ที่บัญญัติเกี่ยวกับ สิทธิและหน้าที่ของท่าน หรือมีบทบัญญัติใดบ้าง ที่เกี่ยวกับการเพิ่ม / ลด ระยะเวลาโทษ ของผู้ที่อยู่ในฐานะเช่นนั้น

#### (๔) สำหรับกลุ่มที่ ๔ (บุคคลทั่วไปและนักศึกษา)

อันที่จริง การกำหนด “คำ” ใน **ตรรกษณ์อักษร (กฎหมาย)** สำหรับบุคคลทั้ง ๓ กลุ่มตามที่กล่าวข้างต้น ดูก็น่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้ใช้ - users เพียงพอแล้ว ไม่น่าจะต้องมีการกำหนด “คำ” เพิ่มเติมขึ้นอีกแต่อย่างใด

แต่ท่านเชื่อหรือไม่ว่า ยังมีสิ่งที่จะต้องเพิ่มเติมใน **ตรรกษณ์อักษร (กฎหมาย)** สำหรับบุคคลทั่วไป ฯ อยู่อีก ตัวอย่างเช่น ถ้าท่านผู้ใช้ - users อยากจะทราบว่า การให้และการรับ “สินบน” เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา หรือไม่ ท่านผู้ใช้ - users เชื่อหรือไม่ว่า ท่านจะไม่พบว่า มีบทมาตราใดในประมวลกฎหมายอาญาที่กำหนดให้ “การให้และการรับสินบน” เป็นการกระทำความผิด ทั้ง ๆ ที่ คำว่า

“สินบน” เป็น คำสามัญที่รู้จักกันอยู่ทั่วไปว่าเป็นการกระทำความผิด แต่ “คำ” คำนี้ไม่ปรากฏอยู่ในบทมาตราใดของประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งอาจเป็น เพราะ ผู้ที่เขียนประมวลกฎหมายอาญาในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ไม่ได้ให้ความสำคัญแก่ “คำสามัญ” ที่รู้จักกันอยู่ทั่วไปในการเขียนกฎหมาย

คำในลักษณะนี้ มีอยู่หลายคำ ที่ขาดหายไปจากบทมาตราในประมวลกฎหมายอาญา เช่น คำว่า “**ทู่**” หรือ คำว่า “**ทรยศต่อประเทศ - treason**” “การขัดขวางกระบวนการยุติธรรม - obstruction of justice” “**ลือ**” “**ลือ**” “**ลือ**” ที่เป็นคำสามัญในการศึกษากฎหมาย หรือ คำว่า “**จารกรรม**” ที่มีระบุไว้ในมาตรา ๑๒๒ ว.๒ (๓) และมีเพียงมาตราเดียว โดยระบุว่า “ผู้ใดกระทำการ ..... (๓) กระทำจารกรรม นำหรือแนะทางให้ข้าศึก” ซึ่งก็ดูเหมือนว่า มาตรานี้จะให้ความหมายของคำว่า “จารกรรม” ที่ผิดไปจากความหมายสามัญที่คนทั่ว ๆ ไป เข้าใจ เพราะคำว่า “จารกรรม” ที่เข้าใจกันทั่วไป น่าจะหมายถึง การลักลอบแสวงหา “ความลับของประเทศ” ซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา ๑๒๓ (กระทำการเพื่อให้ได้มาซึ่งความลับของประเทศ) มากกว่าที่จะเป็นความผิดตามมาตรา ๑๒๒

ฉะนั้น เพื่อให้ **ดร.ชนีอักษร (กฎหมาย)** ที่สำนักพิมพ์ ฯ จัดทำขึ้น มีความสมบูรณ์สำหรับบุคคลทั่วไปและนักศึกษา สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก จึงได้เพิ่ม “คำ” ที่เป็นถ้อยคำสามัญที่รับรู้กันในการศึกษากฎหมาย (ที่ไม่ปรากฏอยู่ใน บทมาตราต่าง ๆ ของประมวลกฎหมายอาญา) รวมเข้าไว้ใน **ดร.ชนีอักษร (กฎหมาย)** ด้วย และถ้านั้น เป็นคำที่ใช้อยู่ในกฎหมายต่างประเทศ ก็ระบุอ้างอิงบทมาตราในประมวลกฎหมายอาญาที่พอจะมีความหมายใกล้เคียงกัน **รวมทั้ง** ได้เพิ่ม “คำ” ใหม่ ๆ ที่เพิ่งเกิดขึ้นภายหลังการยกร่างประมวลกฎหมายอาญาในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เช่น คำว่า “คอมพิวเตอร์” “ข้อมูลส่วนบุคคล” “ทรัพย์สินทางปัญญา” เป็นต้น

นอกจากนั้น ก็ยังมี “คำ” อีกบางคำ ซึ่งสมควรกำหนดให้เป็น “คำดร.ชนี” เพื่อประโยชน์สำหรับท่านผู้ใช้กฎหมายโดยทั่ว ๆ ไป คำนั้น คือ คำว่า “**ผู้กระทำความผิด**” และ คำว่า “**ผู้ถูกกระทำความผิด**” ซึ่งทั้งสองคำนี้ ต่างก็มีบทมาตรากำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ที่บัญญัติเกี่ยวกับการเพิ่มและการลดระวางโทษ โดยกำหนด “เหตุ / เงื่อนไข” หลากหลายและใช้ถ้อยคำแตกต่างกัน จนยากที่จะจดจำ

สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์บุ๊ก จึงได้กำหนดให้มี คำว่า “**ผู้กระทำความผิด**” และ คำว่า “**ผู้ถูกกระทำความผิด**” ไว้ใน **ดร.ชนีอักษร (กฎหมาย)** ด้วย

โดย คำว่า “**ผู้กระทำความผิด**” สำนักพิมพ์ ฯ ได้แยกกำหนดไว้ ๕ ข้อ คือ (๑) ผู้กระทำความผิด แยกตาม “อายุ” (๒) ผู้กระทำความผิด แยกตาม “อาชีพและวิชาชีพ” (๓) ผู้กระทำความผิด ที่เป็น **ผู้มีจิตบกพร่อง** ฯ (๔) ผู้กระทำความผิด ที่เป็น **ผู้มีอำนาจเหนือผู้ถูกกระทำ** ฯ (๕) ผู้กระทำความผิด ที่มีความสัมพันธ์ทางสายโลหิตกับผู้ถูกกระทำความผิด [ซึ่งข้อ ๕ นี้ เป็นหลักการ (หรือทฤษฎี) ของเราเอง ที่เพิ่มขึ้นใหม่ในการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา ในปี พ.ศ. ๒๕๖๒ นี้เอง]

และสำหรับ คำว่า “**ผู้ถูกกระทำความผิด**” สำนักพิมพ์ ฯ ได้แยกกำหนดไว้ ๓ ข้อ คือ (๑) ผู้ถูกกระทำความผิด แยกตาม “อายุ” (๒) ผู้ถูกกระทำความผิด ที่เป็น **ผู้วิกลจริต / ผู้อ่อนแอทางจิต** ฯลฯ และ (๓) ผู้ถูกกระทำความผิด ที่เป็น **ผู้ที่ไม่สามารถปกป้องตนเองได้ / ผู้ที่ต้องพึ่ง “ผู้กระทำความผิด” / ผู้ที่พึ่งตนเองไม่ได้** ฯลฯ

จาก “คำ” ทั้ง ๒ คำ นี้ จะทำให้ท่านผู้ใช้ - users สามารถทราบได้ว่า ในประมวลกฎหมายอาญา มีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการลดโทษ / เพิ่มโทษ ผู้กระทำความผิด และ ผู้ถูกกระทำความผิด ตาม

เหตุ / เงื่อนไข ต่าง ๆ ที่ประมวลกฎหมายอาญากำหนดไว้ นั้น มีอยู่ในบทมาตราใดบ้าง ใช้ถ้อยคำอย่างไร และว่าด้วยการกระทำความผิดใด

(ข) การจัดทำ **ดรชนีอักษร (กฎหมาย)** โดยมี “สาระ(โดยย่อ)” และ“หัวข้อย่อ”

หลักการนี้ เป็นอีกข้อหนึ่ง ที่ **ดรชนีอักษร (กฎหมาย)** ที่จัดทำโดยสำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก ขอออกนอกกรอบของการทำดรชนีอักษรตามมาตรฐานสากล ที่จะกำหนดไว้แต่ “คำ” และ “ระบุเลขของมาตรา” ที่เกี่ยวข้อง

“สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก” คาดหมายว่า ท่านผู้ใช้ - users คงไม่ประสงค์จะทราบเฉพาะ “เลข ของมาตรา” ที่เกี่ยวข้องกับ “คำ” ในดรชนี เท่านั้น และสำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก” เชื่อว่า ท่านผู้ใช้ - users คงต้องการทราบ “สาระโดยย่อ” ของมาตรานั้น ๆ ก่อนที่จะไปเปิดอ่านบทมาตราของกฎหมาย และในขณะเดียวกัน “สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก” ก็คาดหมายว่า ผู้ใช้ - users ก็คงต้องการทราบด้วยว่า ในบทมาตราในเรื่องนั้น ๆ มีสาระที่เกี่ยวข้องหรือต่อเนื่องกัน หรือไม่ และอยู่ในบทมาตราใด

ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าจะเป็นเรื่องยากในการที่จะ “ย่อ” สาระสำคัญของแต่ละมาตราให้ครบถ้วนไว้ใน **ดรชนีอักษร (กฎหมาย)** ได้ แต่สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก ก็จะได้กำหนดให้มี “สาระ(โดยย่อ)” ตามสมควรไว้ใน **ดรชนีอักษร (กฎหมาย)** และพร้อมกันนั้น ก็ได้กำหนด ให้มี “หัวข้อย่อ” ของคำแต่ละคำไว้อย่างสั้น ๆ เพื่อให้ความรู้ความเข้าใจ แก่ท่านผู้ใช้ - users ไว้ตามสมควร ก่อนที่ท่านผู้ใช้ - users จะไปเปิดอ่านบทมาตราในประมวลกฎหมายอาญาด้วย เช่นเดียวกัน

ด้วยเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้ จึงทำให้ “**ดรชนีอักษร (กฎหมาย)**” ของหนังสือประมวลกฎหมายอาญา ที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ ฯ มีความยาวมากกว่า **ดรชนีอักษรตามมาตรฐานสากล** ทั่วไป ที่จะแสดงแต่ “คำ” และแสดง “เลขมาตรา” ของค่านั้นกำกับไว้

นอกจากนี้ ท่านผู้ใช้ - users คงจะสังเกตได้ว่า ในการระบุ “เลขมาตรา” ท้ายคำใน **ดรชนีอักษร(กฎหมาย)** ในประมวลกฎหมายอาญานี้ นอกจากเลขมาตราแล้ว สำนักพิมพ์ ฯ ได้ระบุไปถึง “**วรรค – paragraph**” ของมาตราดังกล่าว และในหลาย ๆ มาตรา สำนักพิมพ์ ฯ ได้ระบุอ้างอิงไปถึง “**ประโยค**” ของวรรคในแต่ละมาตราด้วยว่า เป็นประโยคแรกหรือประโยคหลัง เหตุที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะว่าในการยกร่างหรือในการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ผู้ร่างกฎหมายของเราไม่ได้ให้ความสำคัญในการวางรูปแบบในการเขียนกฎหมายให้มีสาระและการเรียงลำดับข้อความที่แน่นอน ดังนั้น จึงทำให้ข้อความในแต่ละวรรคมีความยาว และมี “**สาระ(สำคัญ)**” หลายสาระปะปนกันอยู่ และด้วยเหตุนี้ เมื่อทำดรชนี(กฎหมาย)ที่แยกตาม “**สาระ**” ของกฎหมายและสาระได้ปะปนกันอยู่ใน “**วรรค**” เดียวกัน เพื่อความสะดวกแก่ท่านผู้ใช้ -

users ในการค้นหา สำนักพิมพ์ ฯ จึงได้ระบุอ้างอิงไปถึง “ประโยค” ในแต่ละวรรคไปด้วย ซึ่งสำนักพิมพ์ ฯ ไม่คิดว่า จะเคยมีสำนักพิมพ์ใดที่ทำตรรกษานี้กฎหมาย ที่อ้างอิงไปถึง “ประโยค” ของวรรค เช่นนี้ มาก่อน

ในท้ายที่สุดนี้ สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก เชื่อว่า “ดรชนีอักษร (กฎหมาย)” ของหนังสือประมวลกฎหมายอาญาที่จัดพิมพ์ โดยสำนักพิมพ์ ฯ ตามแนวทางที่กำหนดไว้นี้ จะสมประโยชน์และเป็น “คู่มือ” สำหรับทุกท่านที่ประสงค์จะเรียนรู้ประมวลกฎหมายอาญาได้ตามสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับท่านอาจารย์ที่สอนกฎหมายและเขียนตำรากฎหมาย ที่จะได้ใช้ “ดรชนีอักษร (กฎหมาย)” นี้ เป็นเครื่องมือในการปรับปรุงการเขียน ตำรากฎหมาย ให้มีรูปแบบที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น อันจะเป็นประโยชน์แก่การพัฒนามาตรฐานการเรียนการสอนวิชากฎหมายของประเทศต่อไปในที่สุด

=====

### รูปแบบการพิมพ์หนังสือประมวลกฎหมาย

สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก ใคร่ขอเรียนว่า หนังสือประมวลกฎหมาย ที่สำนักพิมพ์ ฯ ได้จัดพิมพ์ขึ้น จะมีรูปแบบการพิมพ์ที่แตกต่างไปจากหนังสือกฎหมายที่จัดพิมพ์กันอยู่ โดยทั่วไปอยู่ ๓ ประการ คือ

-----

#### (ก) ประการแรก การสะกดคำ(อักขรวิธี) ในประมวลกฎหมายอาญา

ในประเด็นเรื่องการสะกดคำ(อักขรวิธี)ในบทมาตราต่าง ๆ ของ หนังสือประมวลกฎหมายอาญา ที่สำนักพิมพ์ ฯ ได้จัดพิมพ์ขึ้น ดูเหมือนไม่น่าจะมี “ปัญหา” แต่อย่างใด เพราะราชกิจจานุเบกษาพิมพ์กฎหมายมาอย่างไร ก็จัดพิมพ์ไปตามนั้น และตราบใดที่ยังไม่มี “ส่วนราชการ”ใดที่รับผิดชอบประกาศให้มีการแก้ไขการสะกดคำของกฎหมายในราชกิจจานุเบกษา ก็ต้องถือตามที่ปรากฏในราชกิจจานุเบกษา

แต่ท่านผู้ใช้ - users อาจไม่ได้สังเกตว่า การสะกดคำ(อักขรวิธี) ในบทมาตราต่าง ๆ ของประมวลกฎหมายอาญา ที่จัดพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา บางคำไม่ตรงกับการสะกดคำในพจนานุกรม ของราชบัณฑิตยสถาน

ปัญหาจึงมีว่า ในการพิมพ์หนังสือประมวลกฎหมายอาญานี้ สำนักพิมพ์ ฯ จะเลือกใช้ตัวสะกด(อักขรวิธี) อย่างไร (?) (?) จะใช้ตัวสะกดตามที่จัดพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา หรือตามพจนานุกรมของราชบัณฑิตยสถาน

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานของเรา มีการปรับปรุงแก้ไข รวมทั้งหมด ๕ ฉบับด้วยกัน\* พจนานุกรมฉบับแรก (เดิมเรียกชื่อว่า “ปทานุกรม”) เริ่มพิมพ์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๐ ต่อมา จึงเปลี่ยนชื่อ

\*หมายเหตุ :- โดยในแต่ละ “ฉบับ” อาจมีการพิมพ์หลาย “ครั้ง” เช่น พจนานุกรม ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ มีการพิมพ์ถึง ๖ ครั้งด้วยกัน และในการพิมพ์บางครั้ง ก็จะมีการแก้ไขปรับปรุง “การสะกดคำ” และเพิ่มเติมคำ ไปด้วย

เรียกว่า “พจนานุกรม” ซึ่งมีการพิมพ์ อยู่ ๔ ฉบับด้วยกัน คือ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๔๙๓ / ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ / ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ / และ ในปัจจุบันนี้ พ.ศ. ๒๕๖๓ เราใช้พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับสุดท้าย คือ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๐๐ ประกาศใช้บังคับ เราใช้ พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๔๙๓ และในปัจจุบันนี้ พ.ศ. ๒๕๖๓ เราใช้ พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

“คำ” ในประมวลกฎหมายอาญา จะมี “คำ” ที่การสะกดอาจไม่ตรงกับการสะกดใน พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ อยู่จำนวน ๖ คำด้วยกัน ได้แก่ (๑) คำว่า “สาธารณ” (และคำต่าง ๆ ที่มีคำว่า “สาธารณ” ต่อท้าย\*\*) / (๒) คำว่า “เสพย์” (ม. ๔๙ และ ม. ๖๖) / (๓) คำว่า “ยนต์ / ยนต์ร์” ในคำว่า “รถยนต์” (ม. ๒๓๒ (๒)) และ “เรื้อยนต์ร์” (ม. ๒๑๘ (๖) และม. ๒๓๒ (๓)) / (๔) คำว่า “สาร” (คำว่า “สารสำคัญ” ม. ๒๙๓) / (๕) คำว่า “โลห(ะ)” (คำว่า “โลหธาตุ” ม. ๒๔๙) / และ (๖) คำว่า “ฐาน” (คำว่า “ฐานที่ผู้กระทำความผิดเป็นผู้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น / ฐานเป็นผู้มีวิชาชีพหรือธุรกิจ” ม. ๓๕๔)

แต่ก่อนที่ เราจะตรวจดูการสะกด “คำ” ดังกล่าวในประมวลกฎหมายอาญา จาก พจนานุกรม ฯ ฉบับปี พ.ศ. ๒๕๕๔ เราลองมาดูการสะกดคำต่าง ๆ ใน ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๐๐ (ที่พิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๙๕ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๙) ว่า ได้สะกดคำตามพจนานุกรม ฯ ฉบับปี พ.ศ. ๒๔๙๓ ซึ่งเป็นพจนานุกรม ฯ ฉบับที่ใช้อยู่ในปีที่ประมวลกฎหมายอาญาประกาศใช้บังคับ หรือไม่ เพียงใด

ตาม พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๔๙๓ จะมีการสะกดคำ ๖ คำ ดังกล่าว ดังต่อไปนี้

(๑) คำว่า “สาธารณ” (และ คำที่มีคำว่า “สาธารณ” ต่อท้าย) พจนานุกรม ฯ จะสะกดคำโดยที่ไม่มีสระ อะ (ไม่ประวิสรรชนีย์) แต่ พจนานุกรม ฯ กำหนดให้อ่านโดยออกเสียงสระอะ ว่า “- ระนะ” ดังนั้น การที่ประมวลกฎหมายอาญาในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ สะกดคำนี้ จึงถูกต้องตามพจนานุกรม ฯ แต่เราและผู้ร่างประมวลกฎหมายอาญา คงต้องอ่านออกเสียงสระ อะ ตามที่กำหนดในพจนานุกรม ฯ

(๒) คำว่า “เสพย์ / เสพ” และ “ยนต์ร์ / ยนต์” คำ ๒ คำนี้ พจนานุกรม ฯ ให้เลือกสะกดได้ทั้ง ๒ อย่าง ดังนั้น การที่ประมวลกฎหมายอาญาในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ จะสะกด คำว่า “เสพย์” และ คำว่า “รถยนต์” / “เรื้อยนต์ร์” จึงไม่ผิดแต่อย่างใด

(๓) คำว่า “สาร” คำนี้ พจนานุกรม ฯ กำหนดคำว่า “สาร” ไว้ ๕ คำ (๕ ความหมาย) โดย คำว่า “สาร” ที่มีความหมายถึง ข้อหาใจความ ถ้อยคำ ฯ จะสะกดโดยไม่มีสระอะ และไม่ได้กำหนดการ

\*\* หมายเหตุ :- คำที่มีคำว่า “สาธารณ” ต่อท้าย ได้แก่ คำว่า “ทางสาธารณ / ถนนสาธารณ / รถหรือเรือสาธารณ / ยวดยานสาธารณ / สถานที่บูชาสาธารณ / สิ่งสาธารณ / องค์การสาธารณ ในมาตราต่าง ๆ ดังนี้ มาตรา ๑ (๒) (บทนิยาม) / มาตรา ๓๐/๑ / มาตรา ๒๒๖ / มาตรา ๒๒๙ / มาตรา ๒๓๒ / มาตรา ๒๓๕ / มาตรา ๒๕๑ / มาตรา ๒๕๕ / มาตรา ๒๕๘ / มาตรา ๓๓๕ / มาตรา ๓๕๔ / มาตรา ๓๗๑ / มาตรา ๓๗๒ / มาตรา ๓๗๕ / มาตรา ๓๗๘ / มาตรา ๓๘๕ / มาตรา ๓๘๖ / มาตรา ๓๘๗ / มาตรา ๓๙๖

อ่านออกเสียงไว้ ดังนั้น คงต้องอ่านออกเสียงตัวสะกด “ร” เหมือนตัว “น” คือ อ่านว่า “सान” ดังนั้น การที่ประมวลกฎหมายอาญาในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ สะกดคำนี้ ว่า “สารสำคัญ” จึงสะกดถูกต้องตาม พจนานุกรม ๖ แต่คงต้องอ่านว่า “सान - สำคัญ”

อันที่จริง ใน พจนานุกรม ๖ นี้ มีคำว่า “สาร” ที่กำหนดให้อ่านว่า “สาระ” อยู่ด้วย แต่บังเอิญ คำว่า สาร ที่กำหนดให้อ่านว่า “สาระ” นี้ พจนานุกรม ๖ กำหนดความหมายไว้ว่า หมายถึง ทั้งหมด ๖ เช่น สารทิศ สารทุกข์ .... ซึ่งไม่ได้หมายถึง ข้อใหญ่ใจความ ถ้อยคำ ๖ อันเป็นความหมายถึง “สารสำคัญ”

(๔) คำว่า “โลหะ” คำนี้ พจนานุกรม ๖ มีการสะกด คำว่า “โลหะ” แต่ไม่ได้แสดงคำสมาส ไว้ แต่โดยที่คำว่า “โลหะ” เป็นคำที่มาจากภาษาบาลี / สันสกฤต เมื่อเป็นคำสมาส ก็น่าจะเขียนว่า “โลหธาตุ” โดยไม่มีสระอะได้ ดังนั้น การที่ประมวลกฎหมายอาญาในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ สะกดคำนี้ ว่า “โลหธาตุ” จึงน่าจะถูกต้อง

(๕) คำว่า “ฐาน” ในมาตรา ๓๕๔ ควรจะสะกดว่า “ฐาน” หรือ “ฐานะ”

ในบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้ใช้คำว่า “ฐาน” และ “ฐานะ” ในบท มาตราต่าง ๆ แตกต่างกันไป ดังนี้ มาตราที่ใช้คำว่า “ฐานะ” มีอยู่ใน ๓ มาตราด้วยกัน คือ มาตรา ๖๐ (“ฐานะ” ของบุคคล) / มาตรา ๓๑๒ (“ฐานะ” คล้ายทาส) / และมาตรา ๓๒๙ (๒) (“ฐานะ” เป็นเจ้าพนักงาน) และ มาตราที่ใช้คำว่า “ฐาน” มีอยู่ในมาตราเดียวแต่มี ๒ คำ คือ มาตรา ๓๕๔ (คำว่า “ฐาน” ที่ผู้กระทำความผิดเป็นผู้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น / ฐานเป็นผู้มิวิชาชีพหรือธุรกิจ)\*

ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้กำหนดการสะกดคำ ของคำว่า “ฐาน” และคำว่า “ฐานะ” ไว้ ดังนี้ คำว่า “ฐาน” ได้กำหนดไว้ ๒ คำ (๒ ความหมาย) คือ (๑) หมายถึง แท่น ที่รองรับ ฯลฯ (ให้อ่านว่า ถาน) กับ (๒) หมายถึง ที่ตั้ง เหตุ หลักแหล่ง ฯลฯ (และให้อ่านได้ ๒ อย่าง คือ อ่านว่า ถาน ก็ได้ หรือ ถานะ ก็ได้) / และ คำว่า “ฐานะ” กำหนดการสะกดไว้เพียงคำเดียว และให้มีเพียงความหมายเดียว คือ หมายถึง ตำแหน่ง

เมื่อพิจารณาควบคู่กับบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๐๐ แล้ว ดูเหมือนว่า ผู้ร่างประมวลกฎหมายอาญา ในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ จะมีเจตนาจะใช้คำทั้งสองคำนี้ให้แตกต่างกัน และผู้ร่างประมวลกฎหมายอาญา คงประสงค์ให้คำว่า “ฐาน” ในมาตรา ๓๕๔ นี้ ให้หมายถึง “เหตุ” มากกว่าหมายถึง “ฐานะ” (ที่เป็น “ผู้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น” / ที่เป็น “ผู้มิวิชาชีพหรือธุรกิจ”) และ ถ้าเราเข้าใจว่า เจตนาของผู้ร่างประมวลกฎหมายอาญา ในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นเช่นนี้ การใช้คำว่า “ฐาน” ในมาตรา ๓๕๔ ก็ไม่น่าจะผิดแต่ประการใด และจะอ่านออกเสียง ถาน หรือ ถานะ ก็ได้

\*หมายเหตุ :- การแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาที่มีในระยะต่อมา ได้ใช้ คำว่า “ฐานะ” ทั้งสิ้น ไม่มีการใช้ คำว่า “ฐาน” คือ มาตรา ๓๐/๑ ว.๒ แก้ไข พ.ศ. ๒๕๕๙ (“ฐานะ” การเงิน) / มาตรา ๘๔ ว.๓ แก้ไข พ.ศ. ๒๕๕๙ (มี “ฐานะ” ยากจน) / และ มาตรา ๓๙๗ ว.๓ แก้ไข พ.ศ. ๒๕๕๘ (“ฐานะ” ที่เป็น ผู้บังคับบัญชา)

สำหรับ พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๖๓) จะมีการสะกดคำ ๖ คำดังกล่าว ดังต่อไปนี้

(๑) คำว่า “สาธารณ” (และคำที่มีคำว่า “สาธารณ” ต่อท้าย) พจนานุกรม ฯ กำหนดว่า ถ้าจะอ่านออกเสียงสระอะ ให้ประวิสรรชนีย์ ดังนั้น เมื่อในปัจจุบันนี้ เมื่อเราอ่านคำ “สาธารณ” ว่า “สาทา-ระนะ” การสะกดคำ ก็ต้องประวิสรรชนีย์เป็น “สาธารณะ” ทุกแห่ง

(๒) คำว่า “เสพย์ / เสพ” (ที่ พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ เคยกำหนดให้สะกดได้ ๒ อย่าง) พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้สะกดได้เพียงอย่างเดียว คือ “เสพ”

(๓) คำว่า “รยยนต์ / รยยนตร์” “เรยยนต์ / เรยยนตร์” (ที่พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ เคยกำหนดให้สะกดคำว่า “ยนต์ / ยนต์” ได้ ๒ อย่าง) พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้สะกดได้เพียงอย่างเดียว คือ “รยยนต์” “เรยยนต์” โดยพจนานุกรม ฯ ยังคงให้การสะกดคำว่า “ยนต์ / ยนต์” ได้ ๒ อย่าง แต่ได้ไปกำหนดเพิ่มในคำว่า “รถ” และ “เรือ” ให้ใช้คำสะกดได้เพียงอย่างเดียว ว่า “รยยนต์” และ “เรยยนต์”<sup>\*</sup>

(๔) คำว่า “สารสำคัญ” ในมาตรา ๒๙๓ (ซึ่ง พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ กำหนดให้สะกด คำว่า “สาร” และให้อ่านว่า “สาน” ) พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้กำหนดให้การสะกด คำว่า “สาร” ไว้ ๔ คำ (๔ ความหมาย) แต่ได้เพิ่มการสะกด คำว่า “สาระ” ขึ้นอีกคำหนึ่ง ซึ่งให้หมายถึง ข้อใหญ่ใจความ ที่เป็น สารสำคัญ

(๕) สำหรับ คำว่า คำว่า “โลหธาตุ” (ใน มาตรา ๒๔๙) และ คำว่า “ฐาน” (ใน มาตรา ๓๕๔) นั้น ตาม พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ไม่น่าจะมีการเปลี่ยนแปลง

พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดการสะกดคำว่า “โลหะ” ว่า “โลห- , โลหะ” (ซึ่ง พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ กำหนดให้การสะกดคำว่า “โลหะ” ไว้เพียงอย่างเดียว) ดังนั้น จึงแสดงว่าคำนี้ สามารถ สะกดเป็นคำสมาสได้ ดังนั้น การสะกดคำว่า “โลหธาตุ” (ใน มาตรา ๒๔๙) จึงไม่เปลี่ยนแปลง

พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ จะได้กำหนดคำว่า “ฐาน” ไว้ถึง (๔) คำ (๔ ความหมาย) และพจนานุกรม ฯ ยังคงมีคำว่า “ฐาน” ที่มีความหมายว่า “เพราะ” (เช่น ถูกลงโทษฐานละเลยต่อหน้าที่)” ซึ่งคำคำนี้ มีความหมายในลักษณะเดียวกับ คำว่า “ฐาน” ที่หมายถึง ที่ตั้ง เหตุ หลักแหล่ง ฯลฯ ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ดังนั้น การสะกดคำว่า “ฐาน” (ใน มาตรา ๒๔๙) จึงไม่เปลี่ยนแปลง เว้นแต่การอ่านออกเสียง เพราะ คำว่า “ฐาน” (ที่หมายถึง ที่ตั้ง เหตุฯ )

<sup>\*</sup>หมายเหตุ :- เป็นที่สังเกตว่า คำว่า “ยนต์” ยังคงใช้อยู่ในคำว่า “ภพยนต์” โดยในคำว่า “ภพ” ของ พจนานุกรม ฯ ฉบับ พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้กำหนดให้สะกดว่า “ภพยนต์” ได้เพียงประการเดียว

และ เมื่อพจนานุกรมในระยะหลังได้แก้ไขไม่ให้การสะกดคำว่า “รยยนต์” ก็ได้มีการแก้ไขกฎหมายว่าด้วยรยยนต์ โดย พรบ. รยยนต์ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๕๖ โดยมาตรา ๓ ได้บัญญัติให้เปลี่ยนชื่อ “พรบ. รยยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒” เป็น พรบ. รยยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้แก้ไข คำว่า “รยยนต์” “รถจักรยานยนต์” และ “เครื่องยนต์” ให้เป็น คำว่า “รยนต์” “รถจักรยานยนต์” และ “เครื่องยนต์” ทุกแห่ง

ตาม พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๔๙๓ กำหนดให้อ่านออกเสียงได้ ๒ ประการ คือ อ่านว่า ถานะ ก็ได้ หรืออ่านว่า ถาน ก็ได้ แต่คำว่า “ฐาน” (ที่หมายความว่า “เพราะ” ) ตาม พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้อ่านออกเสียงได้เพียงอย่างเดียว คือ ต้องอ่านว่า “ถาน” และ จะอ่านว่า “ถานะ” ไม่ได้

อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงปรากฏด้วยว่า ตั้งแต่ประมวลกฎหมายอาญาใช้บังคับมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ จนถึงปัจจุบันนี้ ได้มี พจนานุกรม ฯ ที่ปรับปรุงใหม่รวม ๓ ฉบับ คือ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ และฉบับปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งพจนานุกรม ฯ เหล่านี้แต่ละฉบับได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการสะกดคำมาโดยลำดับ และในขณะเดียวกัน ประมวลกฎหมายอาญาเอง ก็ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมรวมทั้งสิ้น ๓๐ ฉบับ ซึ่งบทมาตราที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมในแต่ละระยะ ก็จะให้การสะกดคำตามพจนานุกรม ฯ ฉบับที่ใช้อยู่ในขณะนั้น ด้วยเหตุนี้ ถ้าหากจะพิมพ์ประมวลกฎหมายอาญา ตามที่พิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา การสะกด “คำ” คำเดียวกัน ในประมวลกฎหมายอาญา ก็จะสะกดแตกต่างกัน กล่าวคือ มาตราที่ไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติม การสะกดคำก็จะเป็นไปตาม พจนานุกรม ฯ ฉบับ ปี พ.ศ. ๒๔๙๓ และมาตราที่มีการแก้ไขเพิ่มเติม การสะกดคำก็จะเป็นไปตาม พจนานุกรม ฯ ฉบับใหม่

อนึ่ง เป็นที่น่าสังเกตว่า ในทางปฏิบัติที่ผ่านมา เมื่อ “ราชบัณฑิตยสถาน” ชำระสะสางและจัดพิมพ์หนังสือพจนานุกรมเสร็จในแต่ละฉบับ ราชบัณฑิตยสถานก็จะได้นำเรื่องเสนอไปยังคณะรัฐมนตรี เพื่อกำหนดให้ทางราชการและโรงเรียน ใช้พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เป็นมาตรฐานสำหรับการเขียนหนังสือไทย และเมื่อคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ สำนักนายกรัฐมนตรีก็จะออก ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อให้หนังสือราชการและการศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียน ใช้ “ตัวสะกด” ตามระเบียบและพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน

แต่เป็นที่น่าสนใจที่ “ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี (เรื่อง ระเบียบการใช้ตัวสะกด)” กำหนดให้ให้การสะกดคำตาม “พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน” เฉพาะกับหนังสือราชการและการศึกษาเล่าเรียนเท่านั้น แต่ไม่ได้กล่าวถึงการแก้ไข “การสะกดคำ” ในตัวบทกฎหมายที่พิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา แต่อย่างใด และตลอดเวลาที่ผ่านมามีพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานฉบับแรก จนถึงฉบับปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๕๔) เป็นเวลากว่า ๗๐ ปี ก็ไม่มีส่วนราชการใด ที่ให้ความสนใจที่จะให้มี ระเบียบของทางราชการ เกี่ยวกับการใช้หรือการแก้ไข “การสะกดคำ” ในตัวบทกฎหมายที่พิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา และปล่อยให้สำนักพิมพ์แต่ละสำนัก พิมพ์หนังสือกฎหมายโดยใช้การสะกดคำตามแต่สำนักพิมพ์จะเลือกเอาเอง

และเมื่อไม่นานมานี้ แม้ว่าจะได้มี “ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วย การประกาศ เรื่องในราชกิจจานุเบกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่ระเบียบนี้ ก็เป็นเพียงระเบียบการปฏิบัติที่เกี่ยวกับ การส่งเรื่องของส่วนราชการต่าง ๆ ไปให้ “สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี” เพื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษา เท่านั้น มิใช่เรื่อง

\*หมายเหตุ :- ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง ระเบียบการใช้ตัวสะกด ขณะนี้ทั้งสิ้นรวม ๔ ฉบับ คือ ประกาศ ฯ ปี พ.ศ. ๒๔๙๓ / ประกาศ ฯ ปี พ.ศ. ๒๕๒๖ / ประกาศ ฯ ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ / และ ประกาศ ฯ ปี พ.ศ. ๒๕๕๖

ที่เกี่ยวกับ “การกำหนดมาตรฐานการใช้หรือการแก้ไขการสะกดคำในบทกฎหมายที่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้เป็นตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน” แต่อย่างไร

ในการพิมพ์หนังสือประมวลกฎหมายอาญารั้งนี้ สำนักพิมพ์ ฯ ขอเรียนมาเพื่อทราบว่า สำนักพิมพ์ ฯ ได้จัดพิมพ์ โดยถือ “การสะกดคำ” ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฯ ฉบับสุดท้าย (พ.ศ. ๒๕๕๔) ทั้งนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้มีการสะกดคำคำเดียวกัน มีการสะกดสองอย่าง ซึ่งจะทำให้ท่านผู้ใช้ - users มีความสับสนในการสะกดคำ (อักขรวิธี) ตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย และสำนักพิมพ์ ฯ มีความคาดหวังว่า ในอนาคตอันไม่ไกลนัก คงจะมีหน่วยงานที่เกี่ยวกับกฎหมายหรือภาษา ไม่ว่าหน่วยงานของ รัฐบาล สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กระทรวงยุติธรรม หรือ ราชบัณฑิตยสถานเอง ให้ความสนใจ และดำเนินการจัดให้มี “ประกาศของสำนักนายกรัฐมนตรี” กำหนดการใช้และการแก้ไขการสะกดคำใน บทกฎหมายที่จัดพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา ให้เป็นไปตามมาตรฐาน ของ พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฯ

#### (ข) ประการที่สอง การแสดงการแก้ไขเพิ่มเติมในมาตราต่าง ๆ

ท่านผู้ใช้ - users คงจะพบว่า หนังสือกฎหมายที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์อื่น มักจะเขียนแสดง การแก้ไขเพิ่มเติมของมาตราไว้ใน “เชิงอรรถ” ด้านล่าง แต่ในหนังสือประมวลกฎหมายที่สำนักพิมพ์ ฯ จัดพิมพ์ขึ้น จะย้ายที่ “การแสดงการแก้ไขเพิ่มเติมในมาตราต่าง ๆ” โดยนำมาแสดงไว้ในวงเล็บหลังเลข มาตรา

สำนักพิมพ์ ฯ ได้จัดพิมพ์รูปแบบนี้ ตามรูปแบบของหนังสือกฎหมายของต่างประเทศ ซึ่งคาดว่าจะ เป็นประโยชน์สำหรับท่านผู้ใช้ - users เพราะจะทำให้ผู้ที่อ่านกฎหมายสามารถทราบได้ในทันทีก่อนที่จะ เริ่มอ่านบทมาตรานั้น ๆ ว่า มาตราดังกล่าว ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาก่อนหรือไม่

#### (ค) ประการที่สาม ตรชนีอักษร(กฎหมาย) ในหนังสือประมวลกฎหมายอาญานี้ จะขึ้นต้นด้วย คำว่า “กฎหมาย” (ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยอักษร “ก”)

สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก เริ่ม ตรชนีอักษร(กฎหมาย) ด้วยการขึ้นต้นด้วย คำว่า “กฎหมาย” โดยมีความมุ่งหมาย จะให้ท่านผู้ใช้ - users ได้ทราบและรู้จัก กับ ลักษณะทั่วไป ของบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญาตามสมควร ก่อนที่จะเริ่มใช้ ตรชนีอักษร(กฎหมาย) ซึ่งสาระ เหล่านี้ น่าจะเป็นประโยชน์ แก่ท่านผู้ใช้ - users และเป็นสาระที่จะไม่แสดงอยู่ใน “คำ” ต่าง ๆ ที่เป็น ตรชนีอักษร(กฎหมาย)

โดยในคำว่า “กฎหมาย” ท่านผู้ใช้ - users จะได้ทราบถึง การบังคับใช้ ประมวลกฎหมายอาญา / หลักกฎหมายที่สำคัญ ๆ (หลักกฎหมายอาญาและหลักกฎหมายปกครอง) ที่อยู่ในบทบัญญัติต่าง ๆ ของ

ประมวลกฎหมายอาญา / บทบัญญัติ ที่มีการนิยามศัพท์ ทั้งที่อยู่ในบทมาตราที่เป็นบทนิยามศัพท์ และในบทมาตราอื่น ๆ รวมทั้ง บทสันนิษฐานของกฎหมาย ฯลฯ

นอกจากนั้น โปรดสังเกตด้วยว่า **ดรชนีอักษร(กฎหมาย)** ที่สำนักพิมพ์ ฯ จัดพิมพ์นี้ มิได้มีการอ้างอิงและระบุเฉพาะเลขของมาตราของประมวลกฎหมายอาญา เท่านั้น แต่จะมีบาง “คำ” ที่ได้อ้างอิงถึงเลขของมาตรา ของ “พรบ. ให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔๙๙” ด้วย ทั้งนี้ เนื่องจาก ใน พรบ. ให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญาฯ ดังกล่าว มีบทมาตรบางมาตรา ที่ตามความเห็นของสำนักพิมพ์ ฯ เป็นบทมาตราที่(น่าจะ)เป็นบทมาตราของประมวลกฎหมายอาญา แต่ผู้ร่างประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้นำเอาสาระนี้ไปเขียนไว้เป็นบทมาตราของ พรบ. ให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔๙๙

=====

ในท้ายที่สุดนี้ สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก ใครขอเรียนว่า ในการเข้ามาจัดทำ “**ดรชนีอักษร (กฎหมาย)**” ในประมวลกฎหมายอาญาคครั้งนี้ ได้ทำให้ สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก ได้รู้จักกับประมวลกฎหมายอาญา ที่เขียนมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ มากขึ้น และทำให้ สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย - สยามลอร์วู้ก มี “ข้อสังเกต” เกี่ยวกับการเขียนประมวลกฎหมายอาญาเมื่อ ๖๐ ปีมาแล้วอยู่หลายประการ และนอกจากนั้น การแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาในระยะหลังจนถึงปัจจุบันนี้ พ.ศ. ๒๕๖๒ ก็มี**ได้มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า** ประมวลกฎหมายอาญาของเราจะ**อยู่ในแนวทาง**ที่จะพัฒนาให้ทัดเทียมกับประมวลกฎหมายอาญาของประเทศที่พัฒนาแล้วได้

**ปัญหาเหล่านี้** อาจมาจากสาเหตุหลาย ๆ สาเหตุประกอบกัน เป็นต้นว่า (๑) การไม่มีดรชนีอักษรกฎหมาย เป็น “เครื่องช่วย” ในการเขียนตำรากฎหมายของอาจารย์ หรือ (๒) วิธีการเสนอกฎหมายต่อรัฐสภาของเรา ยังไม่มีการจัดทำ “เอกสารประกอบการเสนอร่างกฎหมาย - expose” ตามมาตรฐานของ “วิธีการเสนอร่างกฎหมาย (ต่อรัฐสภา) ของประเทศที่พัฒนาแล้ว” (เอกสารประกอบการเสนอร่างกฎหมาย - expose เป็นเอกสารของผู้ที่ร่างกฎหมาย ที่จะต้องอธิบายแนวทางและเหตุผลของการเขียนกฎหมาย เพื่อให้สมาชิกรัฐสภาและบุคคลทั่วไปได้รับทราบ) และ (๓) ซึ่งอาจเป็นสาเหตุที่สำคัญที่สุด ก็คือ ประเทศไทยยัง**ไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการแปลตำรากฎหมายของประเทศที่พัฒนาแล้ว** เหมือนอย่างประเทศเพื่อนบ้านของเรา ( คือ ญี่ปุ่น ไต้หวัน เกาหลีใต้ และ จีน) สำหรับให้นักศึกษากฎหมายของเราได้อ่าน และ**เปรียบเทียบตำรากฎหมายของเรา**กับตำรากฎหมายของประเทศที่พัฒนาแล้ว

การที่นักศึกษากฎหมายของเรา (ที่ไม่มีทักษะในภาษาต่างประเทศ เนื่องจากประเทศไทยไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของประเทศมหาอำนาจในอดีต) **ไม่สามารถเข้าถึงตำรากฎหมายของประเทศที่พัฒนาแล้วได้** ทำให้อาจารย์กฎหมายของเราไม่มีเงื่อนไขบังคับให้**ต้องพัฒนาตำรากฎหมาย(ไทย)** ให้มี “สาระ” ทัดเทียมกับตำรากฎหมายของประเทศที่พัฒนาแล้ว นอกเหนือไปจากตำรากฎหมายที่อธิบายเรียงมาตราประกอบกับคำพิพากษาของศาลฎีกา ที่เห็น ๆ กันอยู่ทุกวันนี้

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากมีโอกาส คณะผู้จัดทำหนังสือประมวลกฎหมายของ สำนักพิมพ์หนังสือ  
กฎหมาย – สยามลอว์บุ๊ค ก็จะได้เสนอ “ข้อสังเกต” ในเรื่องนี้ให้ท่านผู้ใช้ - users ได้รับทราบต่อไป

คณะผู้จัดทำหนังสือประมวลกฎหมายอาญา  
สำนักพิมพ์หนังสือกฎหมาย – สยามลอว์บุ๊ค

พฤษภาคม ๒๕๖๓